

което постепенно усъвършенствува. Сега той става истински ловецъ. Наредъ съ оржжието си почва въ време на ловъ да употребява хитрости (примки, ями и пр.) и по този начинъ осигурява прехраната си. Въ продължение на хилядолѣтия човѣкъ не е познавалъ земедѣлието, нито е ималъ домашни животни. Живѣлъ е главно отъ ловъ, а покрай месото на убититѣ животни ялъ всичко онова, което стомахътъ му не отказвалъ да приеме.

Когато науката проследява, какъ е живѣлъ нашиятъ далеченъ прадѣдъ, установява, че дохожда време, когато той по единъ или другъ начинъ успѣва да опитоми нѣкои животни, и като съзнава ползата отъ тѣхъ, почва да полага грижи за отглеждането имъ. По тоя начинъ поставя начало на скотовѣдството, а самъ той става пастиръ.

Но по кой начинъ нашиятъ прадѣдъ е можалъ да опитоми животнитѣ? На този въпросъ би могло да се даде единъ задоволителенъ отговоръ, ако проследимъ живота на ония днешни полудиви племена, които, останали много назадъ въ развитието си, живѣятъ тѣй, както нѣкога е живѣлъ днешниятъ културенъ човѣкъ. Въ това отношение могатъ да се приведатъ интересни примѣри, които повече или по-малко хвърлятъ свѣтлина върху пѣтя, по който човѣкътъ е вървѣлъ, докато най-после успѣва да постави началото на единъ отъ най-важнитѣ отрасли въ стопанския животъ — скотовѣдство.

Туземнитѣ жители въ южна Америка, които се занимаватъ само съ ловъ, често хващатъ малки животни, за да се забавляватъ съ тѣхъ децата. Хванатитѣ малки лесно се укротяватъ, свикватъ съ децата, но това още далечъ не сж домашни животни, поради това че тѣ нѣматъ възможность да се размножаватъ и да даватъ поколѣние.

Дивитѣ животни, често пѣти непринудено свикватъ съ човѣка и почватъ по малко да се плашатъ, особено, когато тѣ се намиратъ въ близко съжителство съ